

Harc az olvasókért

Pénteken délután 5 órakor nagyot sóhajtott Marika néni. Lassan zárnom kell, de nincs, akit figyelmeztessenek rá. Hol vannak az emberek? Hol vannak a gyerekek? Holnap nincs iskola, rossz az idő... Régen ilyenkor hangos volt a könyvtár a sok látogatótól.

Tett egy kis sétát a polcok között, hátha talál egy csöndesen olvasgató fiúcskát vagy egy rajzolgató kislányt, de hiába. Csak a számítógépek zümmögtek csendesen, magukra hagyatva. Az igaz, hogy ma alig pihentek, mindig ült előttük egy-két gyerek. De az asztalok üresek voltak. Sehol egy otffelejtt könyv, vagy újság esetleg képregény. A székek sem voltak eltologatva, úgy tűnt, ma senki nem mozdította el őket. Ám az egyik ablak melletti polcnál Katát pillantotta meg, a közeli virágbolt tulajdonosának nyolcéves unokáját, aki mint minden nap, ma is záróráig üldögélt kedvenc könyvei között.

- Á, Kata, majdnem el is felejtettem, hogy te még itt vagy. Mit olvasol, mondd!?
- Csak úgy nézelődök, keresgélek. Hová lett mindenki? Csak mi vagyunk még itt?
- Sajnos, igen! Kezdem azt hinni, ebben a városban te vagy az egyetlen gyermek, aki még tudja, milyen csodálatos dolog is az olvasás.
- Dehogya is Marika néni. Olvasnak a többiek is, de csak azt, amit muszáj. Például az Egri csillagokból tegnap írtunk dolgozatot. Nyáron ki kellett olvasni.
- No, de az csak egy könyv! Tele van a könyvtár izgalmas történetekkel. Te is éppen a mesekönyveknél kötöttél ki. No, hagylak olvasni, majd szólok, ha mennünk kell.

Marika néni sóhajtozva ült vissza az asztalához. Elővette félbehagyott kötését, és elmerengett a látottakon.

Kata is az üres könyvtáron gondolkodott. Akár örülhetné is – gondolta -, így azt játszhatom, hogy én vagyok a könyvtár hercegnője, a könyvek pedig az alattvalóim. A számítógépek nem érdekelnek, az csak a kockáknak való. Pisti is inkább vele nézegetné a legújabb könyveket, de ő állandóan a gép előtt ül és játszik valami buta lövöldözős játékot.

A szeme sarkából vette észre az apró, alig látható mozgást. Az egyik könyv megbillent egy kicsit. Aztán a másik, a harmadik. Kata azt hitte, a szeme káprázott, gyorsan elfordult. Akkor az egyik könyv hangos csattanással lepottyant a földre.

- Aúúúúú! Nem meg mondtam, hogy óvatosabban tolja? – hangzott a fájdalmas kiáltás a könyv felől.
- Jól van, no! Nem tehetek róla, hogy ilyen szörnyű erős vagyok! – válaszolt valaki a polcról.
- Vajon meglátott minket? – kérdezte a már ismerős hang. – Remélem, nem hiába huppantam ekkorát...!

Kata nem volt ijedős kislány. Tudta, hogy valami fantasztikus dologra bukkant. Óvatosan felemelte a földről a könyvet, és lassan kinyitotta.

- Na, végre! Mégis csak okos kislány vagy, akárcsak én. Szia, Kata! Lotti vagyok. Ugye, ismersz engem? Te vagy az egyik legnagyobb rajongónk a gyerekek között.

Kata egy percig csak döbbenten bámult. Erre még ő sem számított. Sok mesét olvasott, sok mesefilmet látott már a tévében, de azért ez teljesen más. Ő most tényleg látta az egyik kedvenc hősét, amint szélesen mosolygott és vidáman integetett felé a könyv lapján.

- No, mi az? Megkukultál? Lotti vagyok! Tudod, az egyik iker! Luise is itt van valahol, mindjárt megérkezik – mondta a vidám, szoknyás kislány.
- Á, szia! Ne haragudj, de nagyon meglepődtem. Hogyan lehetséges ez? Csak te tudsz beszélni az emberekkel, vagy mások is? Eddig miért nem szólaltál meg? Jaj, mindent tudni szeretnék!
- Hohó, mi is itt vagyunk ám – hallatszott egy mély, érces hang az egyik könyv belsejéből. - Engem is ismersz, és a társaimat is, akikről nyáron olvastál.

Mit is olvastam nyáron? – tűnődött Kata. Az Egri csillagokat, a Robinson Crusoe-t... Vajon ki szólhatott az előbb? A hangja alapján...

- Dobó István a nevem – „szólt” a könyv komoly hangon. Mi tartott ilyen sokáig? Igyekezz, vegyél le a polcról, nincs sok időnk.

Kata engedelmesen letette a Gárdonyi regényt az asztalra a két Lotti mellé. Egy fuvallat gyorsan lapozni kezdte a könyvek lapjait, amelyekből sorra ugrottak ki a szereplők kicsinyített másai. Kata alig győzte kapkodni a fejét. Lotte és Luise, Dobó, Gergő, Éva, megannyi felejthetetlen regényhős. Dobó vette át a szót.

- Kata, nincs sok időnk. Törvényt szegtünk, amiért beszélünk veled. Segítened kell! El fogunk veszni, az emberek lassan elfelejtenek bennünket. Én kötelező olvasmány valék, mégis itt unatkozom, hónapok óta felém sem nézett senki. Régen várólistára kellett feliratkozni, hogy elolvashasson valaki. Miért történik ez velünk? Hová lettek a gyerekek?

- Sajnos, sokan vannak már, akik a könyv helyett inkább a filmes változatot nézik meg. Sokszor nem igazodik a film a történethez, ezért egyesek a rövidített tartalmat töltik le a netről. Egy szónak is száz a vége, az internet előtt ülnek a gyerekek. Azzal nem tudtok versenyezni.

- Rövidítés, internet, letöltés? Fogalmam sincs, miről beszélsz. Magyarázd el kicsit érthetőbben – kérte Gergő.

- Jó, megpróbálom. Látjátok ott az asztaloknál azokat a furcsa dobozokat? Azok a gépek számítógépek, feneketlen dobozok. A világ összes története el van bennük rejtve. Aki tudja, hogyan kell kezelni őket, bármit megtalál bennük. Amit ez a gép tud, azt egy regényhős sem tudja utána csinálni. Hatalmában tart mindenkit, aki egyszer leült mellé.

- Sok tízezer törökkel elbántam már én. Ez sem lehet nehezebb feladat, ugye, Gergő fiam?! – mondta Dobó. Kérdezzük meg a többieket, hátha van valakinek használható ötlete.

- Hadd lássam csak azt a masinát! Majd agyon csapom én, hogy csak úgy nyekken – kiáltotta Toldi Miklós szörnyű haragjában.

- Először gondolkodjunk tiszta fejjel – mondta Robinson.

- Épüljünk be – szolt közbe diszkréten az egyik képregényújság detektív főhőse.

- Támadt egy ötletem – kiáltott fel Kata. Használjuk a „masinát” mi is. Írjunk egy honlapot „A könyvek világa” címmel. A gyerekek itt olvashatnak rólatok, a kalandjaitokról. Képeket is teszünk bele, és persze játék is lesz benne: akadálypálya, harci jelenetek, mert azt a fiúk nagyon szeretik. A lányokra is gondolunk. Kellene nekik egy ruhákról, ékszerekről szóló játék: például egy öltöztetős program. A bátyám nagy programozó, még ma beszélék vele.

- Ti értitek, miről beszél? – kérdezte Fehérlófia, aki csak most tudott elszabadulni az alsó világból.

- Nem igazán, de bízunk kell benne – felelte Dobó.

- Kata, Kata, ébresztő! Már hat óra is elmúlt. Zár a könyvtár. Elaludtál kicsim? Biztosan valami szépet álmotdál, alig bírtalak felébreszteni.

- Igen, nagyon szépet álmotdám. Már megyek is. Csókolom, Marika néni.

Alig várta, hogy hazaérjen. Péter, a bátyja éppen vacsorához készülődött. Kata nem bírt várni, azonnal elmondta az ötletét. A fiú csak mosolygott.

- Kata, ez a program már létezik. Nagyon új, még kevesen ismerik. Gyere, megmutatom, hol találsz – azzal bevonszolta kishűgát a szobába.

Kata másnap reggel izgatottan rohant a könyvtárba. Ő volt az első. Marika néni engedélyével bekapcsolta az összes számítógépeket, és ezt a honlapot rakta fel mindegyik kezdő oldalára. Lassan megérkezett az első látogató. Ahogy Kata sejtette, a fiú azonnal az egyik gép elé ült le. Csodálkozva nézte az ismeretlen oldalt, de nem sokat teketóriázott, azonnal „szörfölni” kezdett a felkínált oldalak között. Lassan minden gép előtt ült valaki. Kata elégedetten állapította meg, hogy senki sem klikkelt át más oldalra.

- A terv bevált. Remélem, minden jó lesz. Ne aggódjatok, nem felejtünk el benneteket! Adjatok egy kis időt nekünk, hogy újra visszaszokjunk az olvasásra – suttogta a könyveknek Kata.

Írta: Sáfár Tamás Dániel

Ráckeve, Árpád fejedelem Általános Iskola

2012

/Tamás jelenleg a ráckevei Ady Endre Gimnázium 7. a osztályos tanulója/